

lige Politifager. Men dersom jeg ikke har misforstaaet den ærede Rigsdagsmand, har han nu frafaldet sit Forslag og erklæret sig for, at Regelen skulde være den samme for private og for offentlige Politifager. Saalænge man imidlertid lader den almindelige Regel om summa appellabilis bestaae for andre Sager, skjøner jeg ikke, at der er nogen skjellig Grund til at fravige denne Regel, blot for Politifagers Vedkommende. Man har gjort opmærksom paa, at det her ikke skulde gjælde Pengebeløb alene, og at i alt Fald Pengeværdien her ofte var et ganske underordnet Moment; en æret Taler har derhos ved Sagens første Behandling fremhævet, at en ved en Politiretsdom paalagt Mulct ofte kunde have Følger i mange Retninger, navnlig ogsaa med Hensyn til den Paagjeldendes Rygte. Men jeg skal herved blot tillade mig at bemærke, at dette ikke er noget Særegent for Politifager, og at det paa den anden Side heller ingenlunde gjelder om alle Sager af dette Slags. Jeg kan ikke troe, at det fremsatte Forslag vil findes at fortjene Bisald, allermindst naar man iøvrigt lader Reglerne om summa appellabilis blive staaende ved Magt; og jeg turde endnu mindre ansee et saadant Forslag for tilstrækkeligt, jeg kunde maaskee sige end ikke for ganske passende motiveret med den Uttring, der — jeg tillader mig at mene det — undslap den ærede Rigsdagsmand for Præsto Amts 4de District (Grundtvig), naar han, som et Motiv, der skulde begrunde Forslaget, yttrede, at Dommerne ellers havde det i deres Magt, ved at ansætte Mulcten lavt, at sikke sig imod, at deres Domme bleve indankede for høiere Ret. Det maatte, hvis denne Bemærkning her skulde være berettiget, forudsættes, at der kunde paa vises Exempler paa, at Dommere ved Ansættelsen af Mulctens Størrelse havde ladet sig bestemme ved den Hensigt, at affjære den eller de Paagjeldende Udgangen til Appel, eller at der for Fremtiden virkelig skulde være Grund til at befrygte saadant Misbrug. Men saaledes tænker ingen Dommer (Latter). Dersom en Dommer, for at affjære Appel til høiere

Ret, virkelig havde valgt en anden Mulct end den, han i og for sig ansaae for rigtig, saa vilde han sandelig være en meget uværdig Dommer (Latter). Jeg kan ikke troe, at nogen Dommer vilde handle saaledes, og jeg mener, at en saadan Uttring, som den fremsatte, ikke bør forblive uimodsagt. Men selv om man, ligeoverfor Dommerstanden, kunde troe sig berettiget til at lægge de værste Forudsætninger til Grund, vilde Argumentet dog neppe have meget at bethede; thi i offentlige Politifager vilde i alt Fald det Offentlige kunne indanke Sagen ligesaavel, naar der var idømt en Mulct af 2 Rbd., som hvor Mulcten var bestemt til 10 eller 20 Rbd.; og hvad private Politifager angaaer, vilde Sikkerhedsmidlet heller ikke holde Stik, da det, saa ofte der virkelig var nogen Rimelighed for, at en Dommer havde brugt hiint uværdige Forhold, neppe vilde feile, at den Part, som ønskede at indanke Sagen for Overretten, dertil vilde kunne erholde den fornødne Bevilling. Dette er imidlertid ikke Noget, hvorpaa jeg i og for sig lægger megen Vægt, og jeg troer heller ikke, at Argumentet just er fremsført i den Tanke, at det skulde staae Hovedet paa Sømmet.

Det ærede Medlem af Udvalget, som har stillet det oprindelige Endringsforslag, at nemlig Summa appellabilis for Overretten skulde bortfalde med Hensyn til private Politifager, har, som Udvalgets Betænkning viser, tildeels støttet dette Forslag derpaa, at private Politifager ofte angaae Andet end blotte Penge-spørgsmaal, og det forekommer mig, at det herom Ansøgte ikke er ganske usorandiget ved Udtrykkene i den foreslaaede § 3. Naar det nemlig i denne Paragraph hedder, at i Overeensstemmelse med den i Forordningen af 25de Januar 1805 § 18 foreskrevne Regel, „maa ingen saadan Sag antages ved disse Retter, medmindre den angaaer 10 Rbdrs Værdi eller derover“, da stiger dette egentligt noget Andet, end hvad der er meent.